

Djordje Bokun (Μετάφραση Nikos Maris)

Ο Murray Rothbard έγραψε κάποτε ότι η ισότητα είναι μια «εξέγερση ενάντια στη φύση». Ο εξισωτισμός μπορεί επίσης να παρομοιαστεί με μια δεισιδαιμονία, μια πεποίθηση που δεν βασίζεται στην αλήθεια.

Τα μέσα της δεκαετίας του 2000 είδαν ένα νέο πνευματικό κίνημα να εμφανίζεται στο προσκήνιο, με το όνομα «Νέος Αθεϊσμός». Οι εκπρόσωποι του κινήματος αυτού έβλεπαν τους εαυτούς τους ως υπερασπιστές της επιστημονικής μεθόδου, της τεκμηριωμένης κι αιτιολογημένης ανάλυσης των γεγονότων ενάντια στις μυστικιστικές, πρωτόγονες δεισιδαιμονίες της οργανωμένης θρησκείας και όλων των κοινωνικών, πολιτικών και πολιτιστικών βλαβών που υποτίθεται ότι προκαλεί. Ενώ συνέχιζαν τις δουλειές τους, ένα πνευματικό κίνημα που είναι πιο πρωτόγονο, μυστικιστικό, δεισιδαιμονικό, επικίνδυνο, επιβλαβές και απεχθές κι από τις πιο αποδοκιμαστέες περιγραφές της θρησκείας που θα έκανε κι ο πιο ένθερμος άθεος, έχει σταθεροποιήσει σταθερά τη σχεδόν μονοπωλιακή του θέση στη δυτική

κουλτούρα και την κοινωνία. Ένα φάντασμα στοιχειώνει τη Δύση - το φάντασμα της ομαδικής ισότητας.

Γνωρίζοντας τον εχθρό

Μόνο μια πολύ σύντομη διατύπωση του δόγματος της ομαδικής ισότητας και των ιδεολογικών του επιπτώσεων μπορεί να γίνει σε αυτό το άρθρο. Η ιδέα ότι κάθε άνθρωπος είναι ίσος σε όλες τις ικανότητες και τα χαρακτηριστικά είναι προφανώς πολύ γελοία για να την πιστέψει κανείς ειλικρινά, έτσι αυτό που κάνουν οι ομαδικοί εξισωτιστές είναι απλώς να σπρώχνουν το ζήτημα ένα στρώμα πίσω - πιστεύοντας αντ' αυτού ότι κάθε ομάδα ανθρώπων είναι στην πραγματικότητα ίση με οποιαδήποτε άλλη. Αυτές οι δύο πεποιθήσεις είναι στην πραγματικότητα πανομοιότυπες, η μία επιβάλλει την άλλη. Εάν τα μεμονωμένα ανθρώπινα όντα είναι άνισα, τότε οι ομάδες που αποτελούνται από αυτά τα ανθρώπινα όντα είναι επίσης άνισες — και το αντίστροφο. Ο ομαδικός εξισωτισμός δεν είναι λιγότερο γελοίος, ή λιγότερο αυτονόητα λανθασμένος, από τον ατομικό εξισωτισμό, αλλά αυτή η μικρή διαδικασία αφαίρεσης, που είναι απαραίτητη για να σχηματιστούν οι έννοιες των διαφορετικών ομάδων, είναι φαινομενικά το μόνο που χρειάζεται για να θολώσει και να συσκοτίσει αυτό το γεγονός στο μυαλό των σύγχρονων προοδευτικών.

Τώρα έρχεται το κεντρικό ζήτημα: εάν όλες οι ομάδες είναι ίσες, πώς γίνεται να υπάρχουν μεγάλες διαφοροποιήσεις στα αποτελέσματα σε κάθε πιθανό τομέα κοινωνικής δραστηριότητας μεταξύ κάθε πιθανής ομάδας ανθρώπινων όντων; Για τους προοδευτικούς, η εξήγηση βρίσκεται στις θεωρίες τους για τη δυναμική της κοινωνικής εξουσίας. Αυτές οι θεωρίες χωρίζουν τις κοινωνίες σε καταπιεστές και καταπιεσμένους. Ο καθοριστικός παράγοντας για την κατηγορία στην οποία εμπίπτει μια δεδομένη ομάδα είναι ο βαθμός κοινωνικής κυριαρχίας και επιρροής της. Ομάδες που προσδιορίζονται ότι κατέχουν ευρέως την εν λόγω κυριαρχία και επιρροή σε μια κοινωνία χαρακτηρίζονται ως Ομάδα Καταπιεστών, ενώ οι υπόλοιπες αποτελούν τις τάξεις των καταπιεσμένων (ή των «περιθωριοποιημένων»).

Σε τι συνίσταται αυτή η καταπίεση και ποια είναι η προέλευσή της, σύμφωνα με τους προοδευτικούς; Με απλά λόγια, αποτελείται από υποτιθέμενα κατασταλτικά και κυριαρχικά κοινωνικά πρότυπα και συμπεριφορές, μαζί με ξεκάθαρες νομικές διακρίσεις και βία που επικυρώνεται από το κράτος. Η προέλευση αυτών των απαίσιων φρικαλεοτήτων; οι Ομάδες των Καθορισμένων Καταπιεστών τις δημιούργησαν, φυσικά. Όλα είναι δικό τους έργο. Σε τελική ανάλυση, είναι οι μόνοι που μπορούν να δημιουργήσουν και να διαιωνίσουν κανόνες, έθιμα και νόμους ούτως ή άλλως. Όλοι οι άλλοι είναι πολύ ανίσχυροι και περιθωριοποιημένοι για ένα τέτοιο έργο.

Οι «κατασταλτικοί πολιτιστικοί και κοινωνικοί κανόνες και συμπεριφορές» που καταγγέλλουν οι προοδευτικοί δεν είναι απλώς ο καθαρός ανοιχτός ρατσισμός, ο σεξισμός, η ξενοφοβία, η ομοφοβία κ.λπ., που μπορεί κανείς εύκολα να επισημάνει και να εντοπίσει. Για αυτούς, είναι πολύ πιο περίπλοκο. Αυτό που μάχονται είναι κάθε κοινωνικός κανόνας και στάση που διαφοροποιεί μια ομάδα Α από μια ομάδα

Β, όταν επηρεάζει τις αξιολογικές κρίσεις κάποιου. Δεδομένου ότι οι προοδευτικοί θεωρούν ότι όλες οι ομάδες είναι εγγενώς εναλλάξιμες και ότι διαφοροποιούνται μόνο λόγω περιβαλλοντικών παραγόντων, γι' αυτούς προκύπτει ότι όλες οι νόρμες και οι προδιαθέσεις, στις οποίες βασίζεται κανείς για να θεωρεί αυτές τις ομάδες διαφορετικές, είναι εγγενώς αυθαίρετες - και πολύ συχνά επιβλαβείς, καταπιεστικές και προκατειλημμένες για τις περιθωριοποιημένες ομάδες.

Αυτά τα πρότυπα είναι τόσο συνυφασμένα με την καθημερινή κοινωνία, που όσοι τα διαιωνίζουν δεν γνωρίζουν καν για την «σιωπηρή μεροληψία» και την προκατάληψή τους εναντίον των περιθωριοποιημένων ομάδων (αν τα μέλη των περιθωριοποιημένων ομάδων τα διαιωνίζουν οι ίδιοι, λέγεται ότι έχουν «εσωτερικευμένη προκατάληψη» εναντίον της δικής τους ομάδας). Οι δήθεν τεράστιες αρνητικές επιπτώσεις που έχουν οι κανόνες και τα νομικά προηγούμενα της κυρίαρχης κοινωνίας στους περιθωριοποιημένους (από τις «μικροεπιθέσεις» έως τις «συστημικές διακρίσεις») είναι αυτό που τους εμποδίζει να είναι στο ίδιο επίπεδο με την επιτυχία των Ομάδων Καταπιεστών. Το καθήκον του προοδευτικού είναι να αποκαλύψει και να επιστήσει την προσοχή σε αυτές τις στάσεις, τις συμπεριφορές, τους μηχανισμούς και τους θεσμούς. Τα περισσότερα από αυτά φαίνονται αβλαβή και ασήμαντα στον μέσο άνθρωπο, αλλά όχι στον προοδευτικό. Έχουν την κοινωνική συνείδηση που είναι απαραίτητη για να τους επιτρέψει να αναγνωρίζουν αυτές τις «καταπιεστικές δυνάμεις» και το κακό που ισχυρίζονται ότι πηγάζει από αυτές (σε αυτό αναφέρεται το να είναι κανείς «woke/αφυπνισμένος» - στην συνειδητοποίηση αυτού που οι προοδευτικοί θεωρούν ως «κοινωνική αδικία»).

Τι γίνεται αν ένα μέλος μιας Ομάδας των Καταπιεστών επισημάνει έναν κανόνα ή νόμο που ισχυρίζεται ότι τον επηρεάζει αρνητικά ως μέλος αυτής της ομάδας; Οι προοδευτικοί αρνούνται κάθε πιθανότητα μιας τέτοιας περίπτωσης. Σύμφωνα με αυτούς, οι Ομάδες των Καταπιεστών δημιούργησαν αυτό ακριβώς για το οποίο το εν λόγω μέλος παραπονιέται. Επομένως, το να ισχυρίζεται κανείς ότι θα μπορούσε ενδεχομένως να τους επηρεάσει αρνητικά είναι ανοησία (ένα από τα φαινομενικά άπειρα non-sequiturs που περιέχονται σε οποιαδήποτε ομαδική κοσμοθεωρία ισότητας). Στην πραγματικότητα, η ίδια η πράξη της υποβολής μιας τέτοιας καταγγελίας αντιμετωπίζεται με κοροϊδία και χλευασμό από τους προοδευτικούς, μέσω της γελοιωδώς ειρωνικής κατηγορίας ότι «λαχταρούν να καταπιέζονται».

Οποιοσδήποτε από αυτούς τους «κατασταλτικούς κανόνες και νόμους», λοιπόν, μπορεί να επηρεάσει αρνητικά μόνο τους περιθωριοποιημένους, σύμφωνα με τους προοδευτικούς - και θα χρησιμοποιήσουν όλα τα έξυπνα ρητορικά κόλπα που έχουν στη διάθεσή τους για να υποστηρίξουν αυτόν τον ισχυρισμό. Έτσι, για παράδειγμα, εάν ένας άντρας χλευάζεται ή επικρίνεται επειδή ενεργεί θηλυπρεπώς, αυτό είναι ένα παράδειγμα «μισογυνισμού, που υπονοεί ότι το να ενεργείς θηλυπρεπώς είναι κάτι κακό». Αντίθετα, εάν μια γυναίκα χλευάζεται ή επικρίνεται επειδή συμπεριφέρεται ανδροπρεπώς, αυτό είναι ένα παράδειγμα «μισογύνηδων, που λένε σε μια γυναίκα το πώς μπορεί και το πώς δεν μπορεί να ενεργήσει». Σχεδόν οτιδήποτε μπορεί να ερμηνευθεί ως ρατσιστικό, σεξιστικό, ταξικό, ετεροκανονικό, κ.λπ. εάν κάνετε την ετυμηγορία να ακούγεται αρκετά πειστική σε τουλάχιστον

κάποιον. Κάπως έτσι καταλήγουμε σε άρθρα, όπως το «Η αφόρητη λευκότητα της πεζοπορίας».

Μπορεί να είναι εικόνα κείμενο

Τι συμβαίνει με την κραυγαλέα δυσαρέσκεια ή προκατάληψη από μέλη των περιθωριοποιημένων προς μία ή περισσότερες από τις Ομάδες Καταπιεστών (που θα ήταν το προβλέψιμο αποτέλεσμα της σφυρηλάτησης μέσα τους της ιδέας ότι αυτές οι ομάδες είναι εγγενώς πολιτιστικά προκατειλημμένες και μεροληπτικές εναντίον τους, και ευθύνονται για τις υστερήσεις τους) ; Οι πιο ριζοσπαστικοί προοδευτικοί θα σας πουν ότι αυτό δεν συνιστά ρατσισμό, ή σεξισμό, ή ταξισμό (σ.σ. ταξική προκατάληψη) ή ό,τι άλλο, επειδή οι περιθωριοποιημένοι δεν έχουν τη «συστημική ισχύ» να εμπλακούν σε αυτές τις συμπεριφορές, ενώ οι πιο ήπιοι προοδευτικοί θα συμφωνήσουν να το περιγράψουν με αυτούς τους όρους αλλά θα πουν ότι τελικά δεν έχει μεγάλη σημασία, γιατί το μίσος των περιθωριοποιημένων κατά των καταπιεστών τους δεν έχει «κοινωνικό αντίκτυπο». Συνοψίζοντας, οι συμπεριφορές και οι στάσεις εκ μέρους των Καταπιεστικών Ομάδων, που θεωρούνται εντελώς αβλαβείς από το μεγαλύτερο μέρος της κοινωνίας, συνιστούν φρικτές κατασταλτικές «σιωπηρές προκαταλήψεις και μεροληψίες» που πρέπει να εντοπιστούν, να εκτιμηθούν ψυχολογικά και να εξαλειφθούν για τον σκοπό της κοινωνικής δικαιοσύνης, αλλά το ανοιχτό μίσος εκ μέρους των περιθωριοποιημένων μπορεί να θεωρηθεί με σιγουριά ως άνευ σημασίας.

Η θεωρία της «διατομεακότητας» συνδέει όλο αυτό το εγχείρημα, υποστηρίζοντας ότι η τομή και η επικάλυψη μεταξύ των (είτε περιθωριοποιημένων είτε καταπιεστικών) κοινωνικών ταυτοτήτων κάποιου ατόμου καθορίζουν το πού βρίσκεται αυτός στο τοτέμ των Ολυμπιακών Αγώνων Καταπίεσης. Όσο περισσότερες περιθωριοποιημένες ταυτότητες έχετε, τόσο πιο πολλά προσόντα έχετε να μιλήσετε για το θέμα της «κοινωνικής δικαιοσύνης» λόγω της «βιωμένης εμπειρίας» σας (τι στην πραγματικότητα είναι μια μη βιωμένη εμπειρία;) διαρκών διακρίσεων. Τι μπορείτε να κάνετε εάν είστε μέλος μιας ή περισσότερων Ομάδων Καταπιεστών και είστε υποστηρικτής (κατά τους όρους τους, «σύμμαχος») της κοινωνικής δικαιοσύνης; «Αποκεντρωθείτε» και αφήστε τους περιθωριοποιημένους να πρωτοστατήσουν ενώ εσείς διαδίδετε το μήνυμα στο παρασκήνιο. Μπορεί κανείς να ξεπεράσει την περιθωριοποιημένη του κατάσταση με τη δική του προσπάθεια; Όχι, το θέμα έχει συστημικό χαρακτήρα.

Αντι-αξιοκρατικός φθόνος

Η πλήρης πνευματική χρεοκοπία όλου αυτού του δόγματος πρέπει να είναι ξεκάθαρη. Το να βλέπεις τις διαφορές στα αποτελέσματα μεταξύ ομάδων ανθρώπων σαν εγγενή απόδειξη της κυριαρχίας και της καταπίεσης της λιγότερο επιτυχημένης ομάδας από τις πιο επιτυχημένες είναι λάθος. Αυτές οι διαφορές μπορούν και συμβαίνουν φυσικά και οργανικά (αυτό δεν σημαίνει να αρνηθούμε την ιστορική και παρούσα ύπαρξη της καταπίεσης και της κυριαρχίας). Το να βλέπεις διαφορετικούς κοινωνικούς κανόνες και στερεότυπα που σχετίζονται με διαφορετικές ομάδες ως εγγενώς αυθαίρετα, επιβλαβή και δημιουργημένα από τους πιο επιτυχημένους για να υποτάξουν τις υπόλοιπες είναι λάθος (αυτό δεν σημαίνει ότι όλα τα κοινωνικά πρότυπα και τα στερεότυπα είναι αυτόματα χρήσιμα

και ακριβή).

Παρά τις προσχηματικές τους εκκλήσεις περί «συμπόνιας για τους περιθωριοποιημένους», αυτό που ακολουθεί αυτές οι λανθασμένες αφετηρίες με τις γελοίες ασυνέπειες, ψυχολογικά και τους ευσεβείς πόθους που προδίδουν στον πιστό τους είναι μια βαθιά αίσθηση φθόνου. Στο θεμελιώδες επίπεδο, αυτά τα δόγματα ταυτίζουν την επιτυχία με την καταπίεση: ένα αντι-αξιοκρατικό δόγμα από πέρα ως πέρα. Είναι δύσκολο να περιγράψεις την δολιότητα που εμπεριέχεται σε μια κοσμοθεωρία, η οποία κατηγορεί τους επιτυχημένους για την υστέρηση των λιγότερο επιτυχημένων. Η Ayn Rand προσδιόρισε το φαινόμενο ως «μίσος προς το καλό επειδή είναι καλό»— το μίσος που προκαλείται όχι από τα ελλωτάματα κάποιου, αλλά το μίσος εναντίον ενός ανθρώπου επειδή έχει μια αξία ή αρετή που κάποιος θεωρεί επιθυμητή.

Ο φθόνος είναι ένα δυνητικά πολύ επικίνδυνο συναίσθημα. Έπαιξε μεγάλο ρόλο στη γενοκτονία των Τούτσι (οι οποίοι κυριάρχησαν στην κοινωνία της Ρουάντα παρόλο που ήταν μόνο το 14% του πληθυσμού) από τους Χούτου. Μην ξεγελιέστε από το κύρος των ακαδημαϊκών που διαδίδουν το δόγμα της ομαδικής ισότητας - είναι η πρωτόγονη δεισιδαιμονία της εποχής μας.

Άρθρο του Djordje Bokun, δημοσιευμένο στις 19/8/2024

[Πηγή](#)